

Maximus, un creștin evlavios, ucis cu pietre la Efes, după multe chinuri, în jurul 255 A.D.

Se afirmă că la scurt timp după moartea lui Pionius și a martirilor precedenți, a suferit un anumit creștin elavios, numit Maximus, cetățean al Efesului; cu privire la care, noi, pentru a prezenta chestiunea în modul cel mai scurt, clar și simplu, vom copia (în loc de mărturia părinților) înregistrările în sine, care au fost aprobate de Proconsul și scrise de greșierul tribunalului. Acestea se citesc astfel: „Maximus, cetățean din Efes, fiind prins și adus în fața lui Optimus, proconsulul Asiei, acesta l-a întrebat: „Cum te cheamă?”.

„El a răspuns: „Numele meu este Maximus.

„Proconsulul a întrebat: „Care este starea ta?”, ceea ce însemna dacă era născut liber sau rob.

„Maximus a spus: „Eu îmi aparțin mie însumi și sunt născut liber. Cu toate acestea, sunt un slujitor al lui Hristos și îmi gestionez singur afacerile’.

„Proconsulul a spus: „Ești creștin?”.

„Maximus a răspuns: „Cu toate că sunt un păcătos, sunt totuși un slujitor al lui Hristos”.

„Proconsulul a întrebat: „Nu știi tu decretul prinților invincibili, care au fost aduse acum aici?”.

„Maximus a întrebat înapoi: „Ce sunt ele?”.

„Proconsulul a răspuns: „Că toți creștinii trebuie să renunțe la superstițiile lor, să-l recunoască pe singurul prinț adevărat, căruia i se supun toate lucrurile și să se închine zeilor săi.

„Maximus a spus: „Da, am auzit decretul nedrept al acestui prinț sau împărat și de aceea am venit, în mod deschis, să mă declar împotriva lui.

„Proconsulul a vorbit: „Atunci sacrifică zeilor.

„Maximus a spus: „Eu nu sacrific nimănui, decât lui Dumnezeu; și mă bucur că din zilele copilăriei mele m-am oferit numai lui Dumnezeu.

„Proconsulul a spus din nou: „Sacrifică, ca nu cumva să te fac să fii chinuit în felurite feluri”.

„Maximus a spus: „Este exact ceea ce mi-am dorit întotdeauna: să fiu lipsit de această viață vremelnică și fragilă, și astfel să obțin viața veșnică.

„Proconsulul a poruncit apoi soldaților săi să-l bată pe Maximus cu bastoane. În timp ce era bătut, Proconsulul i-a spus: „Sacrifică, Maximus, ca să fii eliberat de aceste chinuri”.

„Maximus a spus: „Aceste chinuri, pe care le primesc cu plăcere și de bunăvoie pentru numele Domnului meu Isus Hristos, nu sunt deloc chinuri; dar dacă apostaziez de la Hristos, trebuie să mă aștept la chinuri reale și veșnice.”.

„Proconsulul l-a suspendat deci pe țepușa de tortură și l-a chinuit îngrozitor; și i-a spus: „Vezi acum unde ai ajuns prin nebunia ta; sacrifică, așadar, ca să-ți salvezi viața”.

„Maximus a răspuns: „Dacă nu sacrific, îmi voi salva viața, dar dacă o voi face, o voi pierde. Căci nici bețele, cârligele, ghearele, cleștele, cleștele și nici focul tău nu mă rănesc; nici nu simt vreo durere prin aceasta, pentru că harul lui Hristos rămâne în mine’.

„Atunci proconsulul a pronunțat sentința de condamnare la moarte, care a fost următoarea: „Poruncesc ca Maximus să fie omorât cu pietre, ca exemplu și teroare pentru ceilalți creștini, pentru că nu a vrut să se supună legilor și să aducă sacrificii mării zeițe Diana din Efes”. *Acta Proconsularia.* ” Până aici se întind cuvintele pe care le-a scris însuși grefierul curții.

Creștinul care a copiat aceste înregistrări, adaugă următoarele: „Și în curând, acest credincios campion al lui Hristos a fost luat de slujitorii lui Satan, dus în afara zidurilor orașului și ucis cu pietre. În timp ce era dus și ucis cu pietre, el a mulțumit din toată inima lui Dumnezeu, care îl făcuse vrednic să-l învingă pe diavol în conflict; și astfel și-a încredințat sufletul în mâinile Domnului său Isus Hristos.”

Astfel, acest pios martor al lui Isus și-a dat viața în mijlocul unei salve de pietre,

pentru cinstirea Mântuitorului său, și astfel a fost înscris în rândul sfinților și neclintiților martiri. *A. Mell., cartea I, fol. 72, col. 3, 4, din Acta Procons. De asemenea, Aug, lib. 2, de Doctr. Hristos, cap. 26, Idem. contra Donatist. super alia acta citat.*

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.